

ledes: Fra Hr. Bogtrykker Bagge blev der til Folketingets Finansudvalg sendt en Skrivelse af 16. Februar. Sammen med den var der nogle Aktstykker, som jeg skal komme tilbage til. Min første Tanke, da jeg modtog denne Skrivelse, var selvfølgelig den, at Finansudvalget ikke kan træde i Forhandlingsforhold til en Privatmand. Det er en formel Umulighed. Er der nogen udenfor Folketinget, der finder at have et Mellemværende med Medlemmer af Tinget, det være sig enkelte Mænd eller et Udvalg, maa han gaa den Vej, som Grundloven og Tingets Forretningsorden viser. Imidlertid var Forholdet jo det, at Finansudvalgets Betænkning af Højrepressen var skruet op til at indeholde en Æresformærelse mod afdøde Professor Bagge, en Taktik fra Højrepressens Side, som man meget vel kan forstaa, thi det Forhold, som Betænkningen omhandler, var af en saadan Natur for Højre som Parti, for General Bahnson, for Centralkomiteen, at det gjaldt om at hvirvle det mest mulige Støv op om det Punkt, der vedrørte afdøde Professor Bagge. Og derved at Højrepressen tager denne Stilling, gøres det næsten, tør jeg sige, til Nødvendighed for Professor Baggens efterladte, for hans Børn og, som den ældste af dem, for Hr. Bogtrykker Bagge paa sine Søskendes Vegne at søge at faa en Udtalelse frem, der kunde udviske det Indtryk, som Ofentligheden maatte faa, hvis Højrepressen havde Ret. Jeg erkendte, at Forholdet forelaa saaledes, og vilde derfor ikke stille mig afvisende overfor Hr. Bogtrykker Bagge. Jeg vilde ikke vise ham af med at sige: Vi have ikke noget med Dem at gøre. Vil De Folketingets Finansudvalg eller dets Ordfører noget, maa De gaa Grundlovens slagne Landevej.

Der fulgte, som sagt, Aktstykker med Brevet, og det gav en naturlig Anledning for Finansudvalgets Medlemmer — jeg siger udtrykkelig Finansudvalgets Medlemmer og ikke Finansudvalget, thi en eller anden Privatmand kan ikke sætte Finansudvalget i Bevægelse — til at beskæftige sig med disse Aktstykkers Indhold og foretage de Undersøgelser, som disse Aktstykker gave naturlig Anledning til. Dette maatte i og for sig medtage nogen Tid. Jeg henvendte mig, da der var gaaet nogen Tid, pr. Telefon til Hr. Bogtrykker Bagge, idet jeg hverken vilde stille mig afvisende ved en Skrivelse til ham eller afgive en Erklæring, om hvis Brug man ikke havde nogen som helst Garanti. Jeg bad derfor Hr. Bagge om en Samtale, og han var

beredvillig til at indrømme mig den, og saa vidt jeg husker, var det ham, der tilbød at komme til mig her paa Rigsdagen, hvor vi da talte sammen. Jeg forestillede ham det for Folketingets Finansudvalg umulige i at afgive nogen som helst Erklæring, men paa den anden Side var jeg enig med ham angaaende den Situation, han var stillet i, takket være Højrepressens Virksomhed, og jeg udtalte da, at jeg personlig skulde være villig til at afgive en Udtalelse. Derved blev det, denne Udtalelse vilde han, stillede han i Udsigt, med Tilfredshed tage imod, og jeg skrev da til Hr. Bogtrykker Bagge den Skrivelse, som jeg begyndte med at oplæse.

Jeg nævnte før, at de Aktstykker, der fulgte med Skrivelsen, gave Anledning til Undersøgelser, og jeg skal tilføje, at disse virkelig fremskaffede noget af Interesse. Det hedder saaledes i et Aktstykke, jeg har her ved Haanden: „Den 24. Juni fremsendte 2den Ingeniørdirektion til Ingeniørkorpset Udskrift af Ekspropriationsprotokollen vedrørende Forretningen den 21de samme Maaned angaaende det med Ejeren af Grønnegaard indgaaede Forlig“. — Maa jeg ikke standse ved dette Ord „Forlig“. Det er blevet sagt af det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds og af en Officer, som, jeg ved ikke rigtig med hvilken Hjemmel, har blandet sig i denne Affære, nemlig Oberstløjtnant Tychsen, at det, der var foregaaet med Grønnegaard, var en Ekspropriation. Men det er saa klart og tydeligt, som noget kan være, naar man studerer disse Aktstykker, at det, der er Tale om, er en frivillig Overenskomst. Her staar altsaa ogsaa i dette Aktstykke „Forlig“. Jeg fortsætter saa Citatet: „Angaaende det med Ejeren af Grønnegaard indgaaede Forlig“ — der er altsaa ikke Tale om nogen Afstaaelse i Kraft af en Ekspropriation — „udtalte Direktionen, at det vel kunde synes fordelagtigt for Ejeren, men at Direktionen dog maatte anse det for meget usandsynligt, at det vilde blive nedsat ved Taksationsmændenes Kendelse eller ved et eventuelt Overskøn. Det paagældende Areal maatte nemlig siges at dele Ejendommen paa en meget uheldig Maade, og Ejerens Forhold vare i pekuniær Henseende meget trykkende og vanskelige, en Omstændighed, som vel i og for sig ikke kunde forøge Værdien af det paagældende Areal, men som dog nødvendigvis vilde komme til at influere paa Taksationsmændenes Kendelse.“ Det er ikke en ren og skær Vurdering af Ejendommen, der skaffer sig Udtryk i